

2024. X. Évfolyam/október

HORGÁSZ Kalandok

AZ INGYENES HORGÁSZMAGAZIN

**PONTYOS
ORSÓK,
ZSINÓROK**
4. oldal

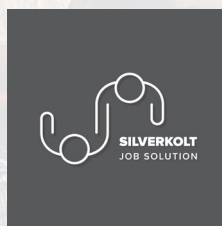
**OKTÓBERI
PADUCOK**
14. oldal

 Kevin Gall

**MÁRNÁRA
VÁRVA...**
26. oldal

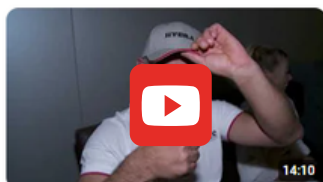
Köszönjük a támogatást szponzorainknak!

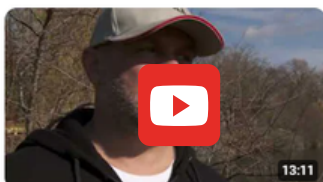
WESTLINE
WEBWORKS Kft.

ELSŐ ÚSZÓS HORGÁSZKUPA

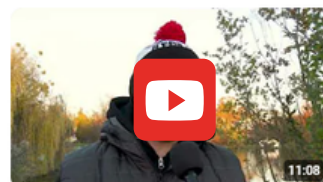
VII. Gunaras Családi Wellness Horgász Hétvége-HYDRA Weekend
442 megtekintés • 1 hónappal ezelőtt

Teszt horgászat a HYDRA Match és HSC waggler botokkal a Hydra Weekenden.
997 megtekintés • 2 hónappal ezelőtt

VII. Gunaras Családi Wellness Horgász hétvége, és 2023 Versenysorozat évadzáró...
37 megtekintés • 3 hónappal ezelőtt

Novemberi Pontyok a VI. Gunaras Családi Wellness Horgász Hétvégén
165 megtekintés • 4 hónappal ezelőtt

Megjelenik havonta
digitális formában

Felelős Kiadó:
László Attila

Hirdetésfelvétel:

Tel: 06-70/208-5885

akadvahorogra@gmail.com

Meg nem rendelt kéziratot nem
őrünk meg és nem küldünk vissza!

A fizetett hirdetések tartalmáért
a szerkesztőség nem vállal fe-
lelősséget! A kiadványban meg-
jelent írások elsősorban a szerzők,
de nem feltétlenül a szerkesztőség
véleményét tükrözik.

A cikkeket, fotókat szerzői jog védi,
azok másolása, másodközlése csak
a Kiadó írásbeli engedélyével le-
hetséges! HorgászKalandok © mind-
en jog fenntartva!

Balinozás a Bodrogon
10. oldal

Csukás leckék 3.rész
20. oldal

Bojlis csónakok
24. oldal

Pontyos arany szabályok
28. oldal

Pontyos orsók, zsinórok

A módszerhez szükséges orsóknak sokkal inkább kell más tényezőkhöz igazodniuk, mint a nyeletőfékhez. Egy jó orsóknak ebben a műfajban igazán strapabírónak, erős szerkezetűnek kell legyen. Az általános kívánalmak, miszerint hosszú utas és letapadásmentes, lehetőleg elsőfékes orsót válasszunk, ide is érvényesek.

Nagyon fontos kritérium, hogy az orsóknak inkább legyen hosszanti, mint mélységbeli dobkialakítású és a dob pereme kapjon olyan bevonatot, ami a legkevesbé csökkenti a dobásoknál a zsinór súrlódását. Lényeges szempont még, a minél egyenletesebb zsinórrakás a dobra és lehetőleg fémdob, a fonott és a kevlár zsinórok miatt. A minél hosszabb dobkialakítás jótékony hatással van a dobástávolság növekedésére is. Előnyös továbbá, ha az orsó minél nagyobb zsinórkapacitással rendelkezik (pl. létezik 0,30 (600 m!)) Ha ilyen gépházzal rendelkező orsóval rendelkezünk, nem érhet minket meglepetés, mert bármilyen zsinórvastagságból kellő mennyiséget csévélhetünk rá. Kérdés, hogy ezeket az extrém módon nagy kapacitású orsókat miért is csinálták ilyen nagyra.

Nyugat-Európában ugyanis, mint például a francia több ezer hektáros vizeken, néha 300–400 méterre kell horgászni a parttól. Azt ugyan ne higgye senki, hogy ilyen távolság megdobható, de az ottani szabályok lehetővé teszik a csali behordását, lehúzását. Most lehetne emlegetni a sportszerúséget és szabályosságot, de azt hiszem, míg odakint a behordva fogott halat egytől-egyig visszaengedik, addig nem sok alapja van a bedobott szereléssel minden halat hazavivő pecásoknak a vitára! A megdobható távolságot ott is általában dobják, s nem evezgetnek be a helyre, hogy minél inkább mentesítsék azt a zavarástól.

Az orsókhöz visszatérve, nem kell hogy ki tudja hány csapággal rendelkezzenek. A lényeges és fontos, hogy jó helyekre kerüljenek a csapágyak, de azon felül nem sok értelmét látom. A bojlizás, a matchbotozással és a

Ahol beengedik hordani a szereléket, mint a franciaországi Cassien tavon, ott szükség van több száz méteres hosszúságú zsinórra

pergetéssel szemben – ahova valóban kell a megemelt csapágyszám – egy teljesen nyugalmas módszer. Az idő 95 %-ban az orsó nyugalomban van, nem forog, nem tekerjük ész nélkül. Indokolatlan a 7–8 csapágy iránti vágy!

Mint már említettem, a nyeletőfék meglete nem létszükséglet a bojlizásnál, de jó ha van. A baitrunner nélkül kissé más bevágási technikát kell alkalmazni. A technika könnyen megtanulható. Kétféleképpen történhet:

- a kiengedett fék olyan erőre való állítása, amit kapás esetén egy fordulattal a megfelelő mértékűvé állíthatunk, ezzel elősegítve a jó akadást és a már megakasztott hal közel megfelelő mértékű fékezését.

- a másik egy picit több gyakorlatot igényel: a kiengedett fékű orsó dobját kapáskor az egyik kezünkkel némileg visszafogva vágunk be. Majd a megakasztott hal erejéhez viszonyítva korrigálunk a beállításán. Próbálják ki, néhány alkalom elég az elsajátításához.

A baitrunner nélküli orsóknál maradván azt is említésem, hogy néha a nyeletőfeket igencsak “comborra” kell állítani, szinte alapfék keménységűre – némely okoknál fogva. (Ezekről az okokról a későbbiekben még lesz szó.) Következésképpen ilyen esetben nyelető és sima fék közt drasztikusan csökken a különbség, miből megállapítható, hogy a nyeletőfék nem elhagyhatatlan

technikai megoldás. Ezt az is bizonyítja, hogy a bojlizáshoz használatos orsók képzeletbeli trónján jelenleg olyan orsó foglal helyet, amin nincs nyeletőfék, ez a Daiwa Tournament széria. Baitrunner építhető ebbe a típusba is, egy külső egység vásárlásával, de nem szükséges mindenképpen.

A nyeletőfékes orsókra rátérve két fajtájuk létezik, már ha a technikai megoldást vesszük alapul. Az egyik az orsó hátsórészébe, a másik a dobba épített nyeletőfék. Mindkettő jól működő, bár a hátsó megoldás jóval elterjedtebb. A nyeletőfék előnye igazán a hajtókar előretekerésével való átváltásának egyszerűségében rejlik. Kapás, megforgatjuk az orsó karját és már át is léptünk egy másik fékrendszerbe! Variálhatósága is említésre méltó, mivel a nyeletőfék keménysége elég tág határok közt változtatható. Erre néha szükségünk is van, hisz úgy hozhatja a helyzet, hogy eltérő körülmények közt más és más nyeletőfék keménységre van szükségünk. A baitrunnerral felszerelt orsók előnyére írható az univerzális használatuk, pontyozás mellett igen jól használható különféle rablólalak sokféle horgászathoz is.

A jelenlegi orsópiacon a két legtöbb esetben használt orsók gyártói a Daiwa és a Shimano. Néhány típusuk álljon itt támpontként azok közül, amiket nyugodtan bojlizásra foghatunk. A nyeletőfék nélküliek: Daiwa Tournament, Daiwa Emblem sorozat, Shimano Biomaster, Ultegra XT, 10 000 – 12 000 – 14 000, Twin Power. A nyeletőfékesek: Daiwa Tournament Infinity, Shimano 8010 AERO GT, US Baitrunner, Big baitrunner.

Első fékes orsó

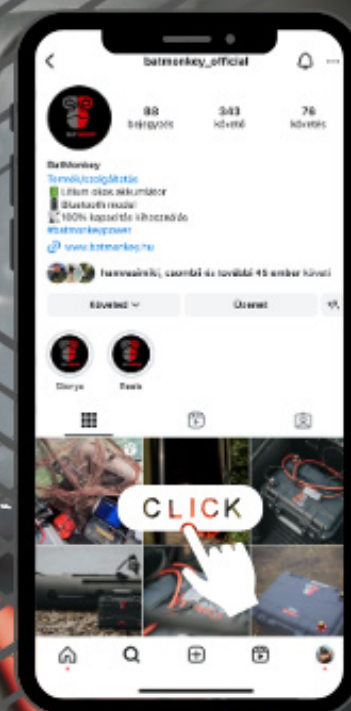
Elég sok cég gyárt még a bojlizáshoz megfelelő orsókot, de a két óriás hegemoniáját jelenleg semmi sem fenyegeti. A Dam, a Cormoran, a Penn is úgyszintén forgalmaz nyeletőfékes orsókot, és sok esély van arra, hogy megfelelőt választhassunk közülük magunknak.

Nem hagyhatjuk ki az orsók közül a multiplikátoros rendszerű orsókot sem, hiszen tőlünk nyugatra ezt is használják a bojlizáshoz. Egy más technikájú dobást és orsókezelést megtanulva a multi örökéletű társunk lehet a horgászatokon. Nagyon precíz és megbízható szerkezeti megoldásaival, masszív kivitelezésével és mérettartományainak sokaságával tökéletes bojlizóorsót választhatunk belőlük. A peremfutó orsókkal szemben a nagyobb dobótávolság és a zsinórt nem igazán

Nézd meg az új weboldalunkat

CLICK

csavaró megoldása is indokolná minél szélesebb körben való elterjedését.

A ZSINÓR

Rengeteg fajta és féle zsinór van jelen a bojlizás mai szintjén. Ez jellemző a főzsinór és a végszerelék esetén is. A főzsinór felhasználhat monofil, fonott, de akár kevlár szálat is speciális körülmények esetén.

A monofil zsinórok általánosan is használtak tehát túl sok, csak a bojlizásra specializálódott feltételnek

Nyeletőfékes, baitrunner orsó

nem igazán kell megfelelniük. Ennél a módszernél a monofil zsinóroknak megfelelően lágynak, csomózhatónak és csomótűrőnek kell lenniük. Nem ajánlott szimplán a szakítószilárdságot vizsgálni vásárláskor. A túlzottan erős, kemény, sprőd zsinórok sok esetben nem köthetők jól és rosszul viselik magukon a kötések.

Olyan zsinórt választunk, ami valamennyire felületkezelt és az adott víz kémiai jellemzőit jól bírja. Inkább használjunk némileg olcsóbb zsinórt és cseréljük lehetőség szerint minél többször, mintsem az egy drágábbat nyúzzuk időtlen-időkéig. A nejlón zsinórokat a teljes főzsinór hosszban használjuk, vagy előtétnek kötünk hozzá fonottat, ami 1–2 métertől akár 30–50 m-ig terjedhet.

A monofil zsinórok előnyei ismertek, nem olyan megev a kontaktus horgász és hal között, tehát aránylag korrigálhat egy rossz fékbeállítást vagy nem megfelelő botot is. Aztán jóval több fér el belőle az orsó dob-

ján, mint a fonottból, hosszabb dobásokat biztosít, de nem utolsósorban jóval olcsóbbak a fonottaknál.

A monofil zsinóroknál említést érdemel még a változó vastagsággal rendelkező, kifejezetten az úgynevezett Long range-hez, azaz hosszú, távoli horgászat-hoz gyártott zsinór. Ez a távdobó zsinór az elejétől a végéhez viszonyítva eltérő vastagsággal rendelkezik. A vastag kezdés kifejezetten a nagy ólomsúlyokkal való távoli dobásokhoz előnyös, hisz itt igen jelentős használatnak van kitéve.

A zsinórválasztásánál soha ne az átmérőt vegyük alapul, minden esetben nézzük meg a feltüntetett szakítóerőt. Ez fontos, mert a gyártók ugyanolyan átmérők mellett igencsak eltérő szakítószilárdságú zsinórokat hoznak forgalomba.

A vásárláskor jó, ha azt is mérlegeljük, mennyi zsinórt képes az orsónk tárolni. Érdemes a dob befogadóképességéhez megválasztani a tekercs hosszát, s nem kell mondjuk 100 méterenként összekötögetni 300–400 méter zsinórt.

A fonott zsinór, csakúgy mint a monofil, ez is használatos egész hosszban is, de általában inkább, mint előtétzsinórt alkalmazzák a bojlizásnál. Az elterjedtebb típus a fonottak között az ún. (sinking) süllyedő zsinór. Az 1- 2- és 3-ik generációs fonattal ugyanúgy megfelelnek céljainknak. A színét viszont már érdekesebb jobban megválasztani és az adott víz adottságaihoz igazítani.

A fonott madzagoknak is vannak előnyösebb és kevesbé előnyös tulajdonságaik: előnyei a nagyobb fajlagos szakítóerő, igen lágyak, teljesen közvetlen a kapcsolat a hallal, igen hosszú élettartam, a bevágásoknál jobb akadás, kopásállóak és a napfény kevésbé károsítja őket.

– hátrányai: nincs nyúlása, rövidebb dobástávolság, kevesebb mennyiség fér el belőle a dobon, elég drága, és aki a fonottat használja, annak melegen ajánlott, kifejezetten a ponty horgászatához gyártott parabolás bottal horgászni.

Mikor és miért használjunk fonottat? A fonott zsinórok fentebb említett tulajdonságait átgondolva, nem mindig kell és nem mindig indokolt használnunk is őket. Elsősorban, mint előtétzsinórok jöhetnek szóba, a vízínövényekkel sűrűn benőtt, akadósabb pályákon, a megnövekedett igénybevétel, súrlódás, kopás miatt. Badarság lenne azt hinni, hogy pl. egy 0,30 fonottat, mint igen erős fárasztási lehetőséggel bíró madzagot, egy bojlis 2–3 LB-s bottal maradéktalanul ki tudunk használni. A fonott zsinór szerepe, hogy a sűrű hínár, tökleivel esetleg fák, bokrok közé törő pontyot kissé keményebben tudjuk tartani, és jobb kopásállósága miatt valamivel biztonságosabban legyen esélyünk fárasztani. Használhatjuk az miatt is, hogy fele átmérőjű fonott tudja ugyanazt, mint a dupla monofil, így a finomítást is megcélozhatjuk, mikor orsónkra tekerjük a fonott zsinórt.

Csak egy példa: Mikor egy mondjuk kapitális hal zsinórunkkal megkerül egy pár m²-es tökleivel foltot, mi is történik? Ha monofil madzagot használunk egy-két oda-vissza rántás, húzás után az esetek többségében

a hal egyszerűen elsúrolja zsinórunkat és távozik. Ellenben a fonottal, jóval több időnk, lehetőségünk van, míg ugyanúgy megtudja halunk sérteni azt, mint az előbbi esetben. Fás, bokros, akadós helyeken is van mit keresnünk a fonottal, de ide más, ennél célravezetőbb zsinórfajtákat ajánlanék, mint lehetőség.

A multifil zsinórokat igen eltérő vastagságban használhatjuk. Aki akadálymentes, tiszta vízben a fonottra szavaz, egy alacsonyabb librás számú bottal nyugodtan horgászhat, akár 0,15-ös madzaggal is. Viszont különleges esetekben, nemritkán 0,40–0,45-ös fonottat is igénybe vehetünk.

Itt már régen nem a szakítóerőt kell vizslatnunk, hiszen az már régen kinőtte - ezen esetben - a legdurvább bojlis bot adta terhelhetőségi értékeket is. A miénk a válasz a vastagabb fonottnál, az anyagvastagságban van elrejtve. Ezt aztán húzódhatjuk növények szárán, vándorkagylóval be nem nőtt víz alatti fák ágain, jó időbe fog telni, mire ki tudjuk végezni.

Az ilyen vastagságú fonottat tévesen használja az, aki egy durva, huságszerű "kapanyélnak" való bottal alkalmazza. Már csak azért is, mivel ez a sportszerűségnek és a hal testi épségének a legkevésbé sem tesz jót! A másik indokom a következő: a magyarországi vizek alja általában puha, laza szerkezetű. Kivételt képez ez alól a kavicsbányák fenékszerkezete, ami viszont igenis

A bojlis orsók esetében nem szükséges a sok csapágy, de ami van, az jó helyen legyen

kemény. A nyugati horgászok azt is megfigyelték, hogy a sziklás, kavicsos alzatú vizeken a ponty szája valamivel keményebb, mint a pl. iszapon turkáló fajtestvéreiké. Számomra ez hihető, mivel az alkalmazkodási képesség, ami az evolúció lényege, nagyon sok mindenre képes. Ezért is tartom helytelennek, hogy a magyarországi vizekben élő kissé lágyabb szájú pontyokra ezekkel a felszerelésekkel pecázzunk. A keményebb fel-

szereléseket a pontytól teljesen eltérő szájszerkezetű halakra kell használni (lásd harcsa).

A fonott zsinóroknál rengeteg a jó márká, az általam eddig kipróbált és jónak tartottak a következők: Co-strastrong, Climax, Dyneemax, Dyneema, Hemingway. Nagyon jók, de kissé drágább a Hypron, Fireline és a Spiderwire.

A megszokástól elétérő zsinórok a főzsinór részeként:

A monofil és a fonott zsinórok együttes használata sem meríti ki a variációs lehetőségek tárházát. Rendhagyó esetekben van lehetőségünk más fajta zsinórokat is használni.

Menjünk sorjában: aki mondjuk a lehetőségekhez képest a lehető legfinomabb felszerelést szeretné használni és vékony fonott előtétet, vagy teljesen fonott zsinórral horgász, akkor is elég merev rendszert használ. Ezt a dolgot orvosolhatjuk egy 1–1,5 méteres

www.mtcbaits.hu

KLIKK IDE!

A töklevelesben erős cucc szükséges

Power Gum a főzsinór és a végszerelék közé való betoldásával. Ezáltal rendszerünk rugalmasabb lesz, de a bevágásaink kevésbé lesznek biztosak, jól akadók. Ki-ki döntse el milyen tulajdonságot részesít előnyben, s ennek tükrében alkalmazzon, esetleg hagyjon ki felszerelése összeállításakor részeket.

Nézzünk egy ugyancsak nyúlós dolgot az erógumi után, amit szintén eredményesen tudunk felhasználni. Nézzünk mindjárt egy példát: a kapás és bevágás után halunk betör egy vízinövény foltba, esetleg rácsavarja magát egy ágra... ha azok a tereptárgyak elég merevek, nem tart sokáig szakítani vagy leszakítania magát horgunkról. De ez ellen is van orvosság. A neve Amnesia. Az Amnesia zsinór legfőbb tulajdonsága már a nevéből következik: emlékezik. A gyakorlatban ez úgy néz ki, hogy ez a fajta madzag igen jól nyújtható, tehát megfelelő terhelés esetén kissé gumiszerűen viselkedik. Az átlag monofil zsinóroktól eltérően jóval több hosszirányban történő húzást bír ki. De ezzel még nincs vége a különlegességének. Az igencsak megnyújtott zsinór miután a rá ható terhelés megszűnt, visszaalakul közel az eredeti hosszra. Ebben rejlik számunkra a hasznossága.

Ha visszatérünk a példára – mikor halunk mondjuk feltekéri magát egy ágra vagy sűrű töklevelesbe “fonja be magát” – óriási segítségünk lehet az Amnesia. Lássuk csak: a hal egy – főleg merev – akadóra tekerve magát az átlag monofil zsinórt rángatva szinte azonnal szakít vagy fonott zsinór esetén valószínűleg a hal tépi ki magából a horgot. Viszont, ha Amnesiát használunk előtétzsinórnak a feltekert, akadóba “fűzött” szerelékünk a hal után nyúlik, így több időt ad nekünk a cselekvésre, mivel elég rugalmassággal rendelkezik. Esetünkben ezt az időt arra használhatjuk, hogy pl. csónakkal a hal után eredve talán még le tudjuk tekerni, ki tudjuk szabadítani a szerelést az akadóból, lehetőleg még hallal együtt. Ez persze nem minden esetben sikerül, de az esélyeinket egyértelműen növeli!

Az Amnesia zsinór több színben, szakítószilárdságban és hosszban kapható. Láttam sárga, fehér, fekete és piros színben is. Az amerikai Sunset cég pl. 20, 25, 30, 40 LB-s szakítóval és 60 méteres hosszban árusítja. Amnesiát 2–5 m-től, akár 10 méter hosszban is iktathatunk a főzsinór és a végszerelék közé.

A lehető legdurvább és a pontyhorgászatban talán a legszokatlanabb zsinórfajta alkalmazásáról ejtenék szót, amit igencsak kevesen használnak hazánkban. Ez a kevlár szállal erősített zsinór. Ugyanazokat a célokat segíti, mint a fonott zsinór csak más eszközzel. A vízinövények közt, ágas-bogas terepen, a kevlár szál a menekülő ponty után könnyedén elvágja a hínárcsomókat, a vastagabb tavirózsa szárait, és jól bírja az ágakon való súrlódást is. Megfelelően és feszesen tartva, fásztás közben szinte használja az útjában található akadályokat. Vigyázzunk, mert a kevlár max. 3 %-ot nyúlik, mindenképpen parabolás bottal kell pecáznunk, és ne erősködjünk vele túlzottan, hisz könnyen kitéphetjük a ponty száját vele. Ajánlatos ilyenkor olyan hosszú zsinórt a fenéken tartani, amennyit csak lehetséges, mert vastagsága, merevsége miatt feltűnő lehet a halak számára. Ezt legkönnyebben egy hátsó ólommal oldhatjuk meg (back lead).

A kevlárszálat úgyszintén a végszerelék és a főzsinór közé kell bekötnünk, kb. 10–15 méter hosszban. Általában 20–25 librás változatok és a víz színéhez leginkább megfelelő színárnyalatok használatosak. Kitűnő kevlárszálat forgalmaz a TNT, a Gardner Tackle, Kryston stb. A kevlárszálat néhányan a Fireline-nal helyettesítik, mert ez egy bevonattal rendelkező fonott zsinór, s igen jól beválik.

Az Amnesia és a kevlár szálak használata csak olyan esetekben indokolt, mikor csónakkal vagy mi magunk utána tudunk menni a halnak. Más viszonyok közt inkább a helyváltoztatással kell megteremtünk a feltételeket a biztonságosabb fásztásokhoz.

A fentebb említett lehetőségekkel is csak azt érzékeljük, milyen sokrétű variációval rendelkezhetünk a pontyok utáni vadászatokon. Nem kötelező érvényűek a fentiek, de azt hiszem, mint lehetőségek igenis kipróbálásra érdemesek.

HorgászKalandok

A jó zsinór eredménye

Nagyhalas horgászatom etetőanyaggal

Kihasználva a délutáni szabadidőmet, pihenés és kikapcsolódás-ként kilátogattam horgászbarátomhoz a vízpartra, aki megszálolt nagyhalas horgász. Ahogy nézegettem a csalógatóanyagait kizárólag pelletek, bojlík és kevéske magvakat láttam nála. Ekkor gondolkodtam el azon, hogy mennyire lehet eredményes, ha kizárólag etetőanyagot használnék nagyhalazni. Meg is beszélünk egy másnapi háziversenyt.

Helyszínül olyan vizet választottunk, ami halban gazdag és szép számban élnek benne nagyobb testű pontyok, amúrok. Már kora hajnalban megérkeztünk a tó partjára, mert szerettünk volna minél több idő horgászattal tölteni. Erre a napra a meteorológusok hidegfrontot és erősen szeles napot jósoltak. Természetesen ez minket nem tántorított el a pecától. Sajnos kipakolás közben a szél meg is érkezett, ezért a barátom az alapetetéssel kezdett, hogy még az erősebb szellőkések előtt meglegyen vele. Etetéshez különböző méretű bojlit, pelletet és kevéske magvakat használt, amit egy spomb segítségével juttatott be 70 méterre. A horgászathoz bojlis módszert alkalmazott a viharos szél miatt.

Az én csalógatóanyagom 1 kg Maestro Fishing kukoricacsíra, 1 kg halas etetőanyag és 0,5 kg Summer Carp keverékéből állt. Ezt úgy kevertem be, hogy a kukoricacsírára 1,2 liter vizet egyszerre ráöntöttem, majd hagytam állni egy órát. Ezután hozzákevertem az etetőanyagokat, majd alapos keverés után egy rostán áttörtem. Így kaptam egy nehéz, durvább szemcseméretű, halas etetőanyagot, amit enyhén túlvizeztem, a szeles idő és az áramló víz miatt. Horgászatomat én is az alapozó etetéssel kezdtem, amit 50 méterre alakítottam ki. Az etetést egy nagyméretű Open End Feeder kosárral végeztem, amibe keményre gyúrt gombócokat tettem és lezártam egy lazábbra nyomott etetőanyag réteggel. A keményre nyomott etetőanyag gombócokra azért volt szükség, mert azok így lassabban oldódnak és ezáltal tovább ott tartja a halakat. A horgászathoz method végszerelékkel használtam, aminek végébe egy 15 centiméteres, 0,20 mm vastagságú előkét kötöttem. A horoggal nem variáltam, végig egy vastag húsú, 10-es méretűt használtam.

A horgászat megkezdése után nekem szinte egyből megjelentek a nagytestű dévérek, amelyeket folyamatosan tudtam húzni. Két óra telt el a horgászatból, amikor barátom megfogta első 8 kg-os pontyát. Ná-

lam viszont csak a dévérek jöttek. Ekkor csináltam egy újabb gombócos ráetetést, amihez kevertem egy kevés Maestro Fishing kivis Smoke aromát. A horog csalt lecséréltem egy tengerihal 10 mm-es pop-up csalira. Ezt követően megtört a jég! A horgászatom belassult, a dévérek szinte teljesen eltűntek, majd megfogtam az első 5 kg-os pontyom! A nap hátralévő részében még három hasonló méretű pontyot fogtam, majd a peca vége felé egy gyönyörű, kereken 10 kilós példányt! Barátom összesen három pontyot fogott, melyek súlya 8 kg, 11 kg, 12 kg volt.

Mondanom sem kell, hogy nagyon élveztem a horgászatot a kellemetlen időjárás ellenére is! Menjete horgászni és próbáljátok ki ti is a Maestro Fishing termékeket. „Mert nem mindegy, hogy mivel etetsz!”

www.maestrofishing.hu

Ducza Tamás

KLIKK IDEI!

Balinozás a Bodrogon

Az ólmos-legyes szerelék fogóssága a balinozásban vitathatatlan. Gyermekkorom egyik – mára ronggyá forgatott – szakkönyvében „minden időben legeredményesebbjének” nevezték e módszert. Kétségkívül igaz, ha balinra vadászunk, elsőként a legyes előke kerül kapocsba, sőt, többségében ez is fogja az első halat. Kivéve talán az agyondobált vizeket, vagy amikor a táplálék egészen más formát ölt, vagy amikor a balinnak éppen olyan kedve van, és a horgász csak értetlenül áll, és teóriákat próbál gyártani a megmagyarázhatatlan dolgok mögé.

torkolatban. Az effajta hírek egyetlen, ám markáns szépséghibája, hogy meglehetősen későn érnek el a horgászhoz.

Péterrel és Robival késedelmünk biztos tudatában, egy napos, délelőtti órán értünk a színhelyre. Csónakunkkal a két víz találkozásának felső részénél horgonyoztunk le. Bár hatméteres, széles, tiszai ladikunk volt, a helyek között így is osztoznunk kellett; nekem a folyó szőkesége, míg a többieknek a torkolat kétszínű, kavargó vize jutott.

A távolból már jól látható rablások közeledtünkre sem szűntek, ami kellő önbizalmat és hitet adott a kez-

Szőcskére csábult balin

Ez utóbbihoz hasonló eset történt két horgászcsimborámmal és velem, amikor a Bodrog legendás jászkeszegeinek nyomába szegődtünk. Horgászatunk előtt a fáma már napok óta arról szólt, hogy a Bodrogtól visszaáramló ártéri vízre komoly mennyiségű és méretű jász gyűlt össze, és néhány balin is fogható a

déshez. Robi körforgóval nyitott, amit azonnal díjazott egy siheder balin. Péter egy kétrészes wobblert küldött a rablások közé, melyet pár méter után egy harminc centis őn állított meg. Felbuzdulva a vehemens kapásokon, a könnyű pergetőm 16-os damiljára szőcske-poppert kötöttem, bízva a balinok mohóságában.

Miért nem gyártják ezt a színt?

Az első, vaktában eldobott bevontatásomra, én is egy széria-balint kaptam, ami a finom pálcán és vékony monofilon kellemes fásasztással párosult. Az első lendület még jó néhány retúr balinig kitartott, majd lassan, de érezhetően csendesedni kezdett a felszín.

Egy kissé mi is lassítottunk, és újabb műcsalikra váltottunk. Robi zöld-ezüst körforgóra, Péter egy kékes Salmo Stingre, én pedig egy CD-3 GFR Rapalára. A délidőben felvonultatott narancsszínű wobblerelem mosolyfakasztóan hatott a többiekre, nem úgy a balin, amelyet első dobásra fogtam az éjszakai süllysínnel. Bevallom, számomra sem volt természetes vagy akár megmagyarázható a jelenség, mindenesetre egy újabb bizonyítékát kaptam annak, hogy a kísérletezésnek (majdnem) mindig van helye a horgászatban. Még néhány fásasztást követően a balinok láthatóan a dobástáv határára húzódtak, így Péterrel szinte egyszerre nyúltunk az ólmos-legyes szerelékhez. A 16-os damilra és az 5-12 grammos botra való tekintettel a legkisebb pilkerem került kapocsba, míg Péter a klasszikus két légy és halólm kombinációt küldte a távolabb fröcs-

kölő balinok közé. Az eredmény megdöbbentő volt, mármint a szó negatív vonatkozásában, mert félóra pergetéssel nulla kapást tudtunk summázni. Teljes értelenséggel néztünk egymásra, és visszatértünk kezdeti műcsalijainkhoz. Egy-két dobás után, újabb balinokkal a horgon, még érthetlenebb volt az ólmos-legyes módszer csődje, amit csak a bevontatás sebességének különbségével tudtunk magyarázni. Talán nem küszökre, hanem az ártérről visszasodródó ivadékokra vadásztak a balinok, és ezért hagyták figyelmen kívül a wobblerektől lényegesen gyorsabban húzott ólmost és legyeket.

Kis szünet után a délutáni nap újabb halakat adott; Robi egy bő félkilós jászt, míg mi balinokat fogtunk, jellemzően 30 és 40 centi közötti méretben. A méretes balinok és a jászok hiánya nem hagyott nyugodni bennünket, így megszavaztuk, hogy a nap hátralévő részében, mozgó csónakból pergetjük meg a parti bokrok környékét. Ekkor már fejenként tíz balinocskánál tartottunk, de nem is sejtettük, hogy a következő két óra alatt még nagyobb paradében lesz részünk.

Alig engedték el a csónakot, mikor a nyílt víz felől szebb balincsapat hajtotta meg az apróhalat. Felszíni szöcskémet sikerült éppen a rablások centrumába dobni, az első pöccintés azonban fölösleges volt; a betoccsanó műcsali helyére akkora rávágást kaptam, hogy kilós balinom teljes testtel a felszín fölé pördült. Szerencsére nem vágtam be, mert a másik oldalról egy hasonszőrű társa rontott habzó szájjal a szöcskére. A delfináriumi mutatóványokat meghazudtoló szaltóknak, egy harmadik balin vetett véget; szép burvány kíséretében karikába csavarodott a könnyű bot, és fékvisítás adta tudtunkra, hogy a produkció a halak részéről eddig tartott. A csodálatos látványba belefeledkezve bevágni sem maradt időm, igaz, nem is volt szükséges. A rövid fásasztás

Nagyapáink még hajlított gombostűvel horgásztak

De a fejlődés nem állhat meg...

KLICK IDE!

Eljött a

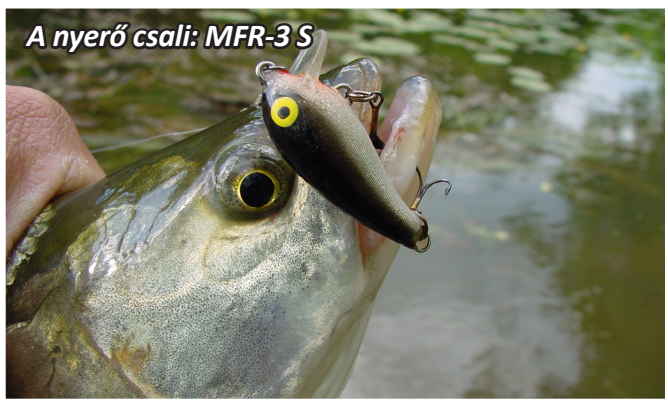
TURBOOSTER

aromakibocsátó korszaka!

A nyerő csali: MFR-3 S

Ínyenc balin

végén egy kilóhúzas balint fotóztam, majd engedtem vissza a Bodrog vizébe.

Csónakunkkal illett legalább 20 méter körüli távolságot tartani a partszegélytől, ezért egy klasszikus Mini Fat Rap-ra váltottam. Péter egy külföldi ritkaságot vett elő műcsalis dobozából, egy számomra ismeretlen, kétrészes wobblert, hihetően balinos színekombinációban. Merészen centizgette vele a partszéli fák tövét, és bevontásait egyre-másra rávágások kísérték, azonban a retúrok csak óvatosan ütögették a nyilvánvalóan nem nekik szánt fahalat. A pontos dobások eredménye sokáig nem váratott magára; az egyik bevontatás mögött, testes örvények jelentek meg, a bot

azonban csak a harmadik ráfordulásnál hajlott meg, amikor a külhoni csoda elérte a behajló fa csúcsát... A bizonyára természetes balin, vesztünkre az akadó túlsó oldalra menekült, a folyamatosan visító fék pár másodperc alatt elcsendesedett, és csak az üres damilvég tért vissza a harcból.

Péter kedvét az ominózus eset kellőképpen elvette a további pergetéstől, mi viszont annál nagyobb lendülettel vállaltuk a szélvizet. Saját festésű Countdown cseréltem, és a hatás sem maradt el. Egyre-másra fogtuk a méretközeli balinokat, míg egy csendes öblösödéshez nem értünk. Itt a balinrablások megszűntek, csak egy-két mélyről jövő örvényt láttunk, és a vízre hajló lombok közül hallottunk néhány cuppanást. Várva, hogy a ladik a hely elé sodródjon, már szinte biztosak voltunk a jászok jelenlétében. A csoda azonban elmaradt. Mindhármunknak volt ugyan kapása, de csak finom ránehezedések, tolások, ezért a megakasztásig sem mindig jutottunk el. Kikötöttünk, és a parton próbáltuk becserkészni a helyet. A bokrok árnyéka már bátrabb kapást is adott, eredményeképpen egy testes, kilóharmincas jászt tereltem partra, és, hogy az élet mégse legyen felhőtlenül szép, csobogásával messze riasztottam a halcsapatot.

Horgászatunk befejeztével rá kellett döbbernünk, hogy a jászkeszegek nagy része a torkolattól közel kétszáz méterrel

lentebb csoportosult, átengedve a felső részt az apró balinhadnak. Sajnálkozásra így sem volt okunk, hiszen csodás napot zártunk, hárman közel 70 balint fogtunk, és az élményszerű apróságok mellett néhány, kiló feletti példány is próbára tette a vékony damilokat.

A nap végén sem tudtunk egyértelmű választ adni a balinóloom kudarcára, mint ahogy arra sem, hogy a jászok miért csak azon a rövid szakaszon bandáztak. Ötletünk persze volt – hiszen abból kifogyhatatlan a jó horgász – csak az igazság maradt odaát, helyesebben mondva odalent, a halaknál.

Gvik-

Ez már méretes

azfishing.hu

Minden, ami horgászat A-Z-ig

the Best Solution

TÁSKÁK

www.azfishing.hu

KIT BOX XL

44.995 Ft

RBS BOX

48.990 Ft

RBS KIT BOX XL

59.895 Ft

ROLLER BAG XL

38.996 Ft

Októberi paducok

Ha van hal, amely a legtöbb előfordulási helyén igazán októberhez köthető, az a folyókák legszebb, legsportosabb, de egyben „leghisztiőbbnek” is mondható hala: a paduc.

Hogy miért októberi sztárhal? Lásunk néhány példát: Százhalombattán kora tavasszal, ha a víz nem túl magas, fognak párat, aztán úgy eltűnik, mint aranyóra a moszkvai kiskocsmában, nyár végén egy-egy betéved a keszezőre, de szeptember végétől beindul, és eszik, mint az éhes farkascorda, egész októberben, sőt, a meleg víz miatt még novemberben is. A budai rakparton a Petőfi-hídnál 260-as vízállásnál június elején fognak párat, a Kolozi térnél is, hogy azután egész nyáron csak álmodozzanak róla. És októberben elkezd enni, a hidak között – FENEKEZŐRE! (A paducos fenekezőre még visszatérek...) Csepelen is ekkor jön sereggestül, a Kvassay-zsilip alatti szakaszon. Az M 0-ás híd alatt, a csepeli parton június elején van egy egyhetes rohama, aztán sokáig semmi – és október elejétől itt is beindul, de nagyon. Adony-Kulcsnál nyár elejétől szeptember közepéig – végéig, ha egy-egy előkerül a sok dévér, karika, jász között, az már szenzációnak számít. Aztán valaki meglengtet egy varázspálcát, és ott, ahol eddig egy darab sem volt, harminc darab a napi minimum. És a kedvezően alacsony víznél kitar egész októberben, néha enyhe időben még november első napjaiban is jön néhány, igaz, azok a legnagyobbak.

Tehát azokon a vizeken, ahol nem a paduc a fő hal, de azért sok van belőle, valamilyen rejtélyes okból „végigbliccelik” a nyarat, és csak az ősz második felén kezdenek télre táplálkozni, zsírtartalékot felhalmozni. Más kérdés, hogy ahol a paduc a fő hal, mint egyes észak-magyarországi és nyugat-dunántúli kisebb folyókban, ott egész évben eszeget, fogják is, ha a vízállás megengedi. És külön kérdés az Ipoly, ahová ívni jár fel. Mert itt pont akkor van, amikor máshol nincsen, tavasszal. (Százhalombattán, amikor a Benta torkolatában még nem volt gát, és kisebb áradásoknál is feljött a hal a Dunáról, ugyanígy volt, a Bentában májusban

A paduchorgászat szórakoztató

lehetett igazán sok és szép paducot fogni.) Ennyit tehát a szezon-jellegről.

HOGYAN FOGJUK?

Most jönnek az érdekes kérdések: és milyen felszereléssel, milyen csalival fogjuk meg „őfelségét”? A paducok zöme az úszózásra esküszik. Valahol igazuk is van, a legtöbb paducot úszóval fogják. (Mert mással nem is próbálják.) Az úszózó paducos szerelék viszonylag egyszerű. Négyméteres bot kell. Legalább. Nem a vízmélység miatt, legtöbb helyen a paducot méteres-től, kettőfelesig terjedő vízben fogják. Hanem a módszer, az úszóvezetés és a visszatartás miatt. Mellesleg ugyanezért ott, ahol a paduc a parttól 4-5 méterre eszik, a hatméteres és hosszabb bolognai botok sem jók. Márpedig általában ez a 4-5 méter a paduc igazi távolsága. Az ok? Szereti a gyors vizet. De annyira nem, hogy egész nap a legnagyobb rohanóban küszködjön a sodrással. Tehát a sodró, gyors folyós és a lassúbb szélvíz találkozási sávjában „lakik”. Az úszót is ott lehet jól megtartani, vissza-visszafogni.

Más kérdés, hogy ha van egy olyan bolond a parton, aki az etetést a visegrádi Toldi Miklós-bajnokság kihelyezett fordulójának képzele, és abból csinál sportot, hogy a tíz darab, egyenként félkilós kenyeret tartalmazó szendvicset huszonöt méterre dobja el – akkor baj

van. Mert akkor a paduc-csapat bizony bemegy a kenyér után odáig is. De ott már túl gyors a víz, túl nehéz úszó kell a visszatartáshoz, és azon már nem lát-szik a gyors kapás. Tehát továbbdobó bajnokunk sem fog halat, de az sem, aki elől meg bement a hal a gyors víz-be, huszonöt méterre... Ilyenkor egy megoldás van: a távdobó vitézt is utána vágni az etetésnek, de az meg tilos, önbíráskodásnak hívják, marad tehát a csomagolás, új hely keresés – ha éppen van a közelben új hely, ahol paduc is van...

Szóval, ott tartottunk, hogy úsztatni kell. Ennek két változata van. Lehet fenéken sodortatni úszzóval a csalit. Hátulütői, legalább harminc centis „zászló” kell az ólom és a horog között. És ez már csökkenti a gyors kapás észre-vehetőségét. Teljesen sima, sóderes altalajú víz kell, mert ha kövek is vannak, azok folyton leütik a fenéken sodortatott cájg úszóját, és állandóan „lukra vágunk” vele. Ezen kívül a paducra még mindig legfogósabb csalit, a kenyérrózsát nem tudjuk fenéken sodortatni, mert leverődik a horogról. És még egy apróság: ha a leghalásabb módszerrel, a szendviccsel etetünk, akkor szinte biztos, hogy húszpercenként a szendvicset fogjuk ki a fenéken sodortatott horoggal. Ennek kettős

A kenyérkocka jó paduc csali

eredménye van, néha beszakadunk, néha kihozzuk a szendvicset is. Első esetben két óra múlva a szendvicset már valóságos horogcsapda a sok rászakadt előkétől. A másodikban óránként ismételhetjük a szendvicset etetést, ez azonban a mai kenyér-áraknál csak akkor működik, ha papánk, vagy más közeli rokonunk saját pékséggel rendelkezik...

Tehát, ajánlatos fenék felett öt-tíz centivel tartani a horgot. Illetve szendvicset etetésnél annyival fenék fe-

paduchorgászat

lett, hogy a szendvics felett ússzon el. Így is lesz kapás bőven, mert a szendvicsből a kenyér a kő felett, azaz fenék plusz tíz centin oldódik ki, és ebben a magasságban sodródik is tovább. Tehát, a hal is pont ilyen mélyen keresi a kaját, így itt fogható legeredményesebben.

Továbbmenve a módszereknél: van, aki rakós bottal paducozik. Mondván, a paduc úgy eszik, hogy félig fejen állva, alsó állású szájával a fenékről csipegeti fel táplálékát. Ez eddig igaz is. Magam láttam Lengyelországban, a nem túl széles, viszont kristálytisza vizű San folyó hídjáról, hogy több ezer paduc így legelészte a moszatot. Igen ám, de a moszatnak a fenék felett pár centire lebegő szárait. Azaz azt, ami mozgott, lengedett. Viszont, mivel a rakóssal eleve fenéken állítjuk meg a csalit, egyáltalán nem biztos, hogy az is érdekelni fogja hisztis primadonna-halunkat.

Paduc páros

Ami mindezt megint vitássá teszi, és a paduc kiszámíthatatlanságát bizonyítja, az a fenekezés. Már hallom is a felszisszenést, paducra fenekezni? Ki az a marha? Sokáig én is így voltam vele. Még akkor is, amikor egyik kiváló öreg író-barátom elmesélte, hogy az Ipolyon egy öreg helybéli „dióverő” méretű fenekező botokkal fogta a nagy paducokat, ő meg nem fogott mellette úszóval semmit...

Azután, amikor a kilencvenes évek elején rákaptam a budai Duna-parton az óriás dévérek miatti fenekezésre, sokszor bosszantott egy-egy sorozatnyi megfoghatatlan kapás. Mivel gyanítottam, hogy a pontyok miatt alkalmazott 25-ös zsinór és 8-as horog miatt lehet, egyik nap kísérletileg átváltottam egy vékonyabb spiccű botra, húszas zsinórra és tízes horogra. Igaz, egy olyan kettes dévér lelépett róla, mert kiakadt a szájából a horog, viszont fogtam tíz paducot, zömmel hatvan-nyolcvandekását, de mindjárt két darab kilóhúszas is volt köztük. Ettől kezdve tudatosan paducoztam fenekező októberben a Szabadság-híd felett, és igen szép eredményeket értem el. A legnagyobb sztorim az volt, amikor az egyik legjobb magyar paducos egy bánatos reggelen odaállt mellém, hitetlenkedve nézett,

majd megkért, hogy ugyanezen a helyen húsz percig hadd úsztasson a kísérlet kedvéért, mert nem hiszi el, hogy ezeket úszóval nem lehet megfogni. Húsz perc múlva kapás nélkül félig már elhitte. De még vitatkozott, azért nincs kapás úszóra, mert elment a raj... Vigyorogva bedobtam ugyanoda, ahol eddig úszózt. És a sors külön fintora: öt perc múlva a kéthorgos fenekézőn két paducot fogtam egyszerre. (Illyesmi egyéniként többször is előfordult már...) A spori megadta magát, de makacs ember lévén, azért sem állt neki fenekezni. Egy másik cimborám viszont igen, és ő is fogott a nagy dévérek mellett paducot is.

Sajátságos a paduc fenekezős kapása. Először, hiszen úszóra úgy kell, az első gyors ütésnek bevágtam. Nem is fogtam semmit. Aztán a második, harmadik ütest vártam ki – úgy is alig voltam eredményes. Egyszer kivártam végig egy kapást, mit is csinál? Ütötte-vágta a botot vagy tíz másodpercig. A következő bedobásnál ötíg számoltam, és akkor vágtam be, amikor már majdnem leesett a bot az ágasról. Meg is volt. Mint attól kezdve az összes, és mindezt erősebben rányomott kenyerrozására! Hogy mit lehet azzal ennyit piszmozni, azt nem tudom... Igaz viszont, hogy ha nagy dévér jön közben, azt ezzel a stílussal el is lehet rontani, mert annak bizony be kell vágni második ütésre. Persze, egy idei tapasztalat után meg lehet különböztetni a dévér méltóságteljes, nagy lomha ütéseit a paduc hisztis, gyors sorozásától. (Legfeljebb akkor vagyunk bajban, ha a kiló körüli laposkeszeg is beleszól a buliba, mert azt sem így, sem úgy nem fogjuk meg, külön technikája van, de maradjunk most a paducnál...)

Az úsztatást én „gorombán” szoktam művelni. Erős 16-os zsinórral, és 10-es méret alá sem megyek horoggal. Az ok egyszerű: a legtöbb paducos helyen márna is van. És ha egy jó kettes márna beakad egy 10-es zsinór – 14-es horog összeállításra, hát bizony tizből kilencszer őbajuszossága a győztes. Viszont a paduc, ha étvágyánál van, viszi a 16-os madzag – 10-es horog kombinációt is rendesen. Igaz, hogy pár kilót tudok így fogni 3-4 óra alatt – de nekem valahogy az is elég...

Térjünk át magára az úszóra: típusa a vízsebességtől függ. Ha nagyon gyors, akkor Tess-formájú, azaz „kerekfejű”, lehetőleg balsafa-úszót használok. Mert a gyors víz az antennát a legszakyszerűbb vezetés mellett is elnyomja. ÉS EGY PONTON RÖGZÍTETT, AZAZ VÉGKARIKÁS ÚSZÓ! Mert a kétpontost sokkal könnyebben fektetheti ki a sebes víz, mint az egypontost. Az ólmozás is igen egyszerű: gyors vízben nem lehet osztott súlyllyal finomkodni. Illetve lehet, de akkor biztosan nem a fenék körül lesz a csali, és szépen foghatjuk a paducotok mellett a karikakeszeg apráját vízközt, ha van ott éppen olyan. Ami változatosságnak szép, de paducózásnak enyhén szólva eredménytelen...

Egy szép paduc

Antennás úszót akkor alkalmazok, ha lassúbb a víz, vagy van egy limányszél, amelyben úsztatni lehet. Az ólom itt is olyan két-háromgrammos, amely középen átfúrt, azaz szabadon futhat a zsinóron, és egy kis stopperólm állítja meg a horogtól húsz centire. Magyarázat: a hisztis paducnak ez is számít. Ha az egész súlyt kell elhúzni, az már gyanús, azt kiköpi. Ha csak a kicsi stopper súlyát húzom meg, és a szabadonfutás miatt nem érzem a fő súlyt, akkor más, akkor eszem... (Néha elmélázok, ezt mind igazolja a gyakorlat, de akkor mi a magyarázata a fenekezőn a 10-14 másodperces „sorozásnak”?)

Az úszót folyásirányban 45 fokban magam fölé dobom be. Mire beáll, addig már majdnem előttem van. A kapás akkor várható, amikor velem szembe ér, és

innen 4-5 métert megy folyásirányban lefelé. Mert ekkor áll ideálisan az úszó. Ezt az etetésnél illik figyelembe venni. Onnan már pöcögtetni, visszatartani kell. És bizony sokszor előfordul, hogy amikor már a pálya alsó végén van az úszó, egyszer csak oldalvást dőlve eltűnik. Na, az a „söprögető” hal, amelyik az etetésből kioldódó ennivalót majszolgatja. De ennek már csak cirka a fele paduc, a többi nagy, lusta, lomha jász... (A jász rangon alulinak tartja a túlekedést az etetésen?)

CSALI ÉS ETETÉS

Bármilyen furcsa, a paducok zöme még mindig ragaszkodik a kenyérrózsához, mint ideális csalihoz. Igaz, sokan, főleg versenyzők esküsznek a csontkukacra, de a „csontizókat” egy normális vízen általában négy az egyhez arányban fogjuk is kenyérral. Jó, lehet, hogy hiper-szuper etetőanyagokból hús gombóccal, és öt liter csontival rá lehet csábítani a paducokat a csonti-evésre is, de innen kezdve számolni is lehet: két kiló száraz kenyér és fél kiló friss, mibe kerül, és hús-gombócnyi szuper etetőanyag és öt liter csonti mennyibe? Ezt körülbelül ahhoz tudnám hasonlítani, mintha a villanyszerelő aranydrótot használna, mert az jobban vezeti az áramot, mint a réz ... Jó, tízmillió magyarból akad húszezer, akinek ez is tetszene, de ez az újság nem nekik készül...

Amikor tavasszal enni kezd a paduc, Battán bizony már előfordult az is, hogy a vörös giliszta volt a nyerő csali, és ugyanez volt akkor, amikor a hajnali Bentán, a kiöntésen is fogtunk paducot. Ezeknek azonban ma-

Deáky Mini river feeder

**A TERMÉKET KERESSÉK
A VISZONTELADÓI
HORGÁSZBOLTOKBAN!**

www.deakyfishing.hu

A facebook oldalunk: <https://www.facebook.com/deakyfishing>

A viszonteladók linkje: <https://deakyfishing.hu/viszonteladok>

gyarázata van, tavasszal „kell a hús”, mert ívársra gyűjtjük a kondit, áradáskor pedig az előntött füves részen a giliszta a természet terített asztalához tartozik...

Érdekes, hogy az egy szem puha kukorica néha bevált, különösen meleg nyáron, itt-ott paducra is, persze, nem a kenyér eredményességi szintjén. Viszont olyan időszakban, amikor kenyérre semmi, még karikakeszeg sem jött.

Amit nem értek: írja a szakirodalom, mutatja természetfilm is azt, amit én is láttam a már említett San folyó hídjáról, nevezetesen, hogy a paduc imádja a szálás moszatot csipegetni. De akkor miért nem horgászunk rá moszattal? Én az amurozás közben, melléktermékként, moszattal úsztatva bizony fogtam már pár szép paducot is, ahogy jáaszt is. Persze épeszű gyarázata ennek is van: a moszat többnyire májustól augusztusig szedhető a parti kövekről. És az nem a paduc „időszaka”. Amikor meg megy a paduc, akkor normál hőmérsékletű vízben már nincs moszat, legfeljebb Battán és Paksnál, a melegvizű kifolyóknál. Azért mégis mocorog bennem a kisördög: lehet, hogy nyáron is fognánk paducot, ha finom szereléssel, kis csokor moszattal úsztatgatnánk rá? (Persze, ha a bodorka és a vörösszárnyú hagyja szóhoz jutni a paducot, mert a moszatot bizony ők is nagyon szeretik, sőt, néha a jász és a domolykó is...)

És most az etetésről: sokan azt mondják, azért fogunk sok paducot kenyérral, mert kenyeres szendviccsel etetünk rá, és nem gombóccal. Nos, ezt két gyakorlati példa is cáfolja, vagy bizonyítja? Békésszentandrásán, a zsilip alatti gyorsban már ötödik éve horgászom, de paducot sosem fogtam. Kérdezgettem a helyi horgászokat: jász van, domolykó van, gyors víz van, miért nincs paduc? A válasz tömör volt: nem jár az erre...

Nos, egyik nap elfogyott a darám, kenyér még volt nálam, de nem volt mivel gyúrni. De, mert spárga mindig volt a kocsiiban, a parton lapos kövek is voltak, kötöttem hat szendvicset, és dobtam. Tíz perc múlva ráúszattam. Gyors kapás, bevágok: hatvandeckás paduc. Aztán egy feles, aztán egy nyolcvandeckás. A nyolcadiknál már gyülekeztek mögöttem a helyiek: mit fog? Kissé gúnyosan válaszoltam, azt, ami nem jár erre. A paducot. Csodájára jártak, volt, aki még sosem látott ilyen halat...

A másik történetet cimborám mesélte. Solt alatt horgásztak napokig a Dunán. Dévér, karika épphogy jött a gombócós etetésre. Egyik nap kísérletképpen beszendvicseztek. Aznap 27 paducot fogtak.

De hát miért éppen ez kell a paducnak? Hogy ezt megértsük, tisztázzuk, hogy mi is a szendvics? Egy lapos kő, maximum másfél centi vastag. Egy ugyancsak másfél-kétcentis vastagságú kenyérszelet. És a kenyeret spárgával a kőre kötjük. Ez az elv. A gyakorlatban még kell pár dolog: a kenyér egy-két napos legyen. Ne mai, mert az azonnal szétázik a vízbe érve, és ne

csontszáraz, mert az dobáskor törik, kiesik a kötésből. A spárga vékony, úgynevezett befőzőspárga legyen, maximum 1-2 milliméter átmérőjű. Ha vékonyabb, elvágja a kenyeret (ugyanazért nem jó a damil sem), ha vastagabb, az soha nem ázik szét. Jövőre is abba fogunk elakadni. Olyan követ keresünk, amely illik egy kenyérkaréjhoz alakban. Előbb hosszában öt-hat tekeréssel kötjük, majd keresztben is ugyanannyival. Így nem csúszik ki a kenyér a kötésből.

Van, aki arra esküszik, hogy fél kiló kenyeret rak egy nagy kőre, ebből dob be öt-hatot. Én inkább a kis szendvicsekben hiszek. Okok: ha 12 kicsiből kettőt kifogok, marad tíz. Ha öt nagyból hatszor rászakadok, szétrázom a szendvicset, kijön a kenyér a kötésből, ha meg ne adj Isten ki tudom húzni, akkor az etetés egynegyede kész.

Jól fogható fenekezővel is

Ha meg nagy hajó jön, gazdaságosabb hat új kis szendvicset bedobni a hullámverés után, mint estig próbálkozni a szétvert hat nagy szendvicsten. Ráadásul a nagy szendvics miatt rövidebb ereszték kell, ami felette átúszik, míg a lapos kicsiknél jobban fenékközébe kerülnek.

Még pár szót a kenyérzsákos etetésről. Kötélen, műanyaghálóban van a száraz kenyér, és pár kő. Ezt dobják be. Előnye, hogy folyamatosan ott van, hajó sem igen veri szét. Hátránya, fásztás közben gyakran akadunk a rögzítő kötélbe, főleg, ha nagy paducunk van. És a rángatással mégiscsak kirázzuk a hálóból a kenyeret... Mellette szól még az, hogy horgászat végén ki lehet húzni a vízből az üres hálót a kövekkel, nem akadunk bele másnap. De a vékony spárgás szendvics sem „örök akadály”, a víz 2-3 nap alatt elmállasztja a „spagócsát”.

Még egy trükk: a szendvicset a horgász hely alá dobjuk, 4-5 méterre, mert az úszó ott megy a legideálisabban. Ha magunk elé dobjuk, akkor hamar rájövünk, helyet kell változtatni, feljebb lépni ötöt, másként nincs kapás. De, ha egy bokor miatt nincs hová feljebb lépni, akkor egy napra elrontottuk a helyet... Hát ennyi. Jó paducozást!

Sz.J.

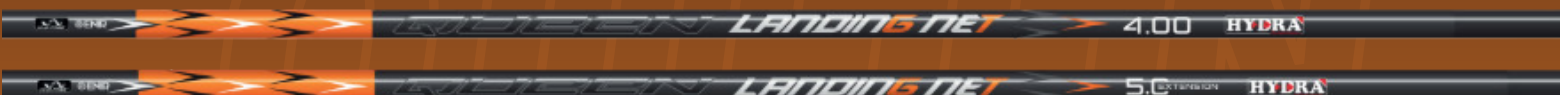
azfishing.hu

Minden, ami horgászat A-Z-ig

HYDRA

the Best Solution

QUEEN LANDING NET merítőszáknyél

Queen Landing Net 4 m

67 998 Ft

Queen Landing Net 5 m

92 482 Ft

HYDRA

the Best Solution

DOMINATOR TELE LANDING merítőszáknyél

DOMINATOR Tele Landing 4 m

48 929 Ft

DOMINATOR Tele Landing 5 m

59 990 Ft

DOMINATOR Tele Landing 3 m

38 989 Ft

Csukás leckék

3.rész

www.horgaszkalandok.hu

A csuka – a süllővel ellentétben – közel sem olyan kényes, amikor élőhelyét megválasztja. Fogtak már csukát folyókból, tavakból, pisztrángos patakokból, kubikgödörökből, ártéri kopolyákból, holtágakból, csatornákból és faluvégi kacsászatókból egyaránt. Oxigénigényessége igen csekély, ezért szinte bárhol megél. Mégis, amíg a süllő inkább a folyóvizet kedveli, addig a csuka inkább a nagyon lassan áramló, vagy teljesen álló vizek hala.

Ha folyóvízen akarunk csukára pergetni, felejtsük el a süllők esetében megismert többméteres mélységeket. Keressünk inkább egy csendes langót, visszaforgót, a kövezések lábzatát, vagy egy-egy zátonyt. Ha az adott folyószakasról ezek hiányoznak, próbáljunk meg találni egy tuskózt, bedőlt fát, vagy mederegnyetlenséget. A lényeg, hogy minél nyugodtabb, minél lassabban folyó, ne túl mély vízben próbálkozzunk. Az igazi csukás vizek azonban nem a folyók, hanem a tavak, a holtágak és csatornák. A sok nád, a hínár, a vízinövény, a töklevel: a csuka számára valóságos csemege! Minél több van ezekből, annál több a csuka is! (És annál nehezebb is pergetéssel megfogni...). Ilyen állóvizeken a csuka mindig a vízi növényzet közt, vagy a nád szélén lapul, legalábbis tavasztól kora őszig. Itt megtalálja magának a szükséges búvóhelyet, és ráadásul a táplálékát képező kishalak is ugyanitt élnek. Késő ősztől azonban a csuka kikényszerül a nyílt vízre, hiszen az addig őt (és táplálékát) rejtő vízi növényzet lerohad. A csuka ilyenkor nagy területeket kóborol be, hogy táplálékhoz jusson, ilyenkor már nem ösztöneitől hajt-

Az igazi csukás vizek nem a folyók, hanem a tavak, a holtágak és a csatornák

va, hanem éhségében vág rá villantónkra vagy egyéb műcsalinkra, de, mivel az éhség nagy úr, ilyenkor már viszonylag gyanútlanul veszi fel élőhal-csalinkát is. Így megy ez egészen a vizek befagyásáig. A telet azonban követi a tavasz, és az április hónap eredményességünk szempontjából közel olyan jó, mint a késő őszi időszakok. Az ívástól legyengült-kiehezett csukák igyekeznek új erőre kapni, ezért szinte mindent felfalnak, ami mozog, és amit méreteiknél fogva még le is tudnak nyelni. A csuka gyomorsava igen erős, ennek köszönhetően nagyon gyorsan emészt. Zsákmányának kiválasztásakor a nagyobb falatokat részesíti előnyben, ezért a nagyobb műcsali nagyobb csukát hoz a konyhára!

A csukát érzékelései és érzékszervei segítik a zsákmányszerzésben. Régebben, szintén példaként esett már néhány szó arról, hogy a csuka szaglása és ízlelése

www.safimix.hu

KLICK IDE!

YouTube

SAFI MIX NATURAL FEEDER

Tiszta vízben a csuka annak hisz, amit lát

gyakorlatilag a nullával egyenlő, ezért ezekkel az érzékelésekkel a továbbiakban ne is foglalkozunk. Lássuk inkább, hogy zsákmányszerzés közben melyeket használja!

ÉRZÉKELÉSEI

A csuka zsákmányszerzéshez (de más tevékenységekhez, pl. menekülés, rejtőzködés) a látását, valamint a mechanikai jellegű rezgéseket, vibrációkat felfogó oldalvonal szervét használja. Szeme kitűnő, a süllőhöz hasonlóan a különféle színeket is jól el tudja választani egymástól, de a süllővel ellentétben az éjszakai órák sötétjében nem lát, ezért kizárólag nappali ragadozó. Időnként – nagyon ritkán – azért teljes sötétségben is fognak egy-egy csukát, mert a közvetlenül az orra előtt elhúzott műcsalira azért rávág, a nappali ragadozó életmód inkább annyit jelent, hogy éjjel nem jár zsákmány után. De, hogy nappal látását vagy oldalvonal szervét használja-e, ez mindig az adott víz tisztaságától függ. Látásának „hatótávolsága” még a lehető legtisztább vízben is maximum tíz-tizenkét méter, oldalvonal szervé körülbelül ugyanennyi. Tiszta vízben, tehát annak hisz, amit lát, zavaros vízben pedig inkább oldalvonal szervét kénytelen használni. Hallásával – szaglásához és ízleléséhez hasonlóan – nem érdemes foglalkozni, annyira gyenge.

ÉTVÁGYA, MENETRENDJE

A csuka általában jó étvágyú hal, étvágyát közel sem befolyásolja annyi tényező, mint a kényes süllőét. (Legáltalában nem olyan nagymértékben.). Lehűlt, késő őszi vagy téli vizekben természetesen – hidegvérű élőlényről lévén szó – az ő emésztése, mozgása, életfunkciói, stb. is jócskán lelassulnak. Nem akarom önmagam

ismételni, ezért röviden csak ennyit: az évszak - étvágy összefüggésekkel a süllőnél már leírtak a csukára is vonatkoznak!

A vízállásra (folyóvizek esetében) nem igazán reagál, legjobban a megállapodott, alacsony-közepes, vagy nagyon lassan ingadozó vizet kedveli. A vízállással kapcsolatban talán csak egy nagyon hirtelen jött, drasztikusan nagy áradás veheti el étvágyát egy időre.

Az időjárási tényezők megint csak nem befolyásolják döntő mértékben étvágyát. A légnyomás változásai és a hideg-, meleg- fronti betörések szinte egyáltalán nem érdeklik, a túl erős napsütés elől legfeljebb fél vízről – amely általában megszokott tartózkodási helye – kissé mélyebbre húzódik, a vízfelszínt borzoló, gyenge szél és a lassú, csepergő eső pedig felbátorítják.

Sok csukahorgász egyáltalán nem foglalkozik a napszakok jelentőségével. Megelégszenek azzal, hogy a csuka nappali ragadozó, ezért csukáznak reggeltől estig. Teszik ezt azért, mert még sohasem hallottak a csuka menetrendjéről. Tudjuk, hogy a süllő étvágyára mennyire pozitívan hat a fény csökkenése, és hogy a legjobb süllőző időszak a szürkület. De a csuka esetében sem szabad megelégednünk azzal, hogy ez a hal nappali ragadozó, ezért kivilágosodástól besötétedésig horgászunk rá. Néha csak igen rövid időt – egy-két órát – szánhatunk napunkból horgászatra, és ha már egyszer kimentünk, miért ne fogjunk csukát is? Ehhez kell ismernünk az adott vízben élő csukák menetrendjét.

A süllő esetében teljesen egyértelmű, hogy a legjobb süllőző időszakok: a világos- és a sötétszürkület, a teljes sötétség első órája, valamint a hajnali derengés. A csuka reggeli-, ebéd-, illetve vacsoraidejét viszont nem lehet így bekezelni. Régebbi szakirodalmakban egyes szerzők megpróbálták ugyan,

leírták, hogy a rövid éjszakai koplalás után a csuka a kivilágosodást követően azonnal enni kezd, napközben inkább lustizik, alkonyat előtt pedig – amíg még lát – rátölt egy kicsit gyomra tartalmára, hogy az előtte álló éjszakát könnyebben elviselje. A csuka viszont nem süllő! Étkezési idejét nem lehet a süllőhöz hasonlóan bekegatorizálni, mert ez az idő, ahány víz, annyiféle!

Egyik kedvenc csukás vizemen délután 14 és 15 óra közt egyórás dobálással annyi csukát foghatok, mint a nap más óráiban 6-8 óra alatt, egy másik vízben viszont a kora délelőtti órák a legjobbak. Ezt a menetrendet mindenkinek saját magának kell kitapasztalnia, erre vonatkozólag tanácsot adni látatlanban nem lehet.

Ezzel ismét csak eloszlattunk egy tévhitet, és az eddig leírtakat összegezve megállapíthatjuk: a csuka, amilyen sok tekintetben hasonlít a süllőre, más szempontokat figyelembe véve legalább ilyen mértékben különbözik is tőle.

ben monofil zsinórral óhajtunk pergetni, válasszunk nyáron harmincast, télen huszonötöst. Multifil (fonott) zsinórok használata esetében nyáron a húszas, télen a tizenötös-tizenhatos a megfelelő méret. Ha viszont a fonott zsinórok használata mellett tesszük le a voksot, jó ha vigyázzunk, mert a fonott zsinór sokkal nagyobb strapának teszi ki felszerelésünket, mint hagyományos társa. Jó tudni még azt is, hogy a fonott zsinór a csomó megkötése után jóval többet veszít gyárilag megadott szakítószilárdságából, mint a monofil zsinórok. Ezen úgy segíthetünk, ha a csomó meghúzása előtt a meneteket pillanatragasztóval lekenjük. Ezzel azért vigyázzunk, mert egyes pillanatragasztók bizonyos fonottzsinór-típusokat egyszerűen feloldanak. Szintén tudnunk kell, hogy a fonott zsinórok alkalmazása nem pótolja a harapásálló csukaelőkét, ezek használata nélkül a csuka könnyen megszabadíthat minket valamelyik drága, féltve őrzött műcsalinktól!

A csuka általában jó étvágyú hal

Most pedig evezünk ismét sokkal konkrétabb vizekre: lássuk, hogy hogyan is állítsunk össze egy csukafogásra alkalmas pergetőfelszerelést, milyen műcsalit kössünk fel – és hogyan fogjuk meg vele a csukát!

A PERGETŐFELSZERELÉS

A pergetőfelszerelés szakszerű összeállítása hasonló a süllőéhez, amelyik felszerelés alkalmas a nagytestű süllők megfogására, az némi durvítással jó lesz a csukáknak is.

Orsónk a 40-es méretnél semmiféleképpen ne legyen kisebb, sőt, használhatunk akár 50-est is. Botunk dobósúlya a 30-60 grammos süllőző pálca helyett jobb, ha inkább 40-80 grammos. Amennyi-

Léteznek már fonott zsinórokból süllyedő változatok (jelölésük: SINKING) és olyanok is, melyek bizonyos mértékben nyúlnak. Jómagam ezeket soha nem alkalmazom, mert a süllyedő fonott zsinórok átmérőjükhöz képest nagyon gyengék, a nyúlós fonott zsinór pedig vajon mi az ördögre jó?

Híszén pontosan azért alkalmazzuk, hogy a nyúlás hiányában a kontaktus abszolút közvetlen legyen a műcsalival! A nagyobb dobástávolság elérése érdekében használjunk körfonott, vagy bevonatos fonott zsinórokat.

A következő részben kitérünk konkrétan a csukapergetésnél használatos műcsalikra, de addig is azt kívánom minden kedves olvasónknak, hogy görbüljön!

Fté

Bojlis csónakok

A legmegfelelőbb körülmények közé tartozik, amit egy igazi bojlisvértől megkívánhat az ember, hogy a csónakhasználat engedélyezve legyen. Nagyban ronthatja az esélyeinket, ha tilos csónakot használni azon a vízen, ahol kézre szeretnénk keríteni a pontyokat.

sabban és kíméletesebben tudjuk megszákolni, mint azt a partról tennénk.

Személy szerint, ha csak tehetem, soha nem bojlizok olyan helyen, ahol a csónakhasználat nem megengedett. Szomorú tényként konstatálhatjuk, kevés helyen engedik meg a csónak vízre eresztését. Sajnálatos, miszerint kishazánkban mindent vakon tiltanak, ahelyett, hogy a mindenkinek megfelelő megoldást keresnék meg. A legtöbb esetben csak át kellene józanul gondolni a dolgokat, és mindjárt lehetne ésszerű szabályok szerint horgászni Magyarországon.

Ezek a tiltások rengetegszer ellehetetlenítik, körülményesé, kivitelezhetetlenné teszik a pecázást. Együttérzek a sok pergetőhorgással, amikor békés haltelepítéskor nyugalomra kárhoztatják őket a szabályok, ugyanolyan hülyeségnek tartom a horgászokat napnyugtakor víz mellől elparancsoló tilalomfákat, s mint úgy, sajnálom a normális pecásokat, mikor hibás szabályoknak kell alávetni magukat, amiket a „nemhorgász” horgászok miatt kell hogy elszenvedjenek! A csónakhasználat azért is fontos, mert Nyugat-Európában a behúzás, behordás nem tilos, s így a csónakkal ez igen jól megoldható.

Azért maradjunk a csónakoknál!

A bojlis csónakok nem túl nagyméretűek és elég könnyűek is. Lehetnek műanyagból, üvegszálból és gumiból is. Felszerelhetőek rájuk kisebb

teljesítményű elektromotorok.

A tiszta akadómentes területeken, és csak vízinnövények közt nyugodtan alkalmazhatjuk a gumiból készült csónakokat. Ezek a hajók mindig több légkamrával

A csónak használatára rengeteg ok miatt van szükség: a helykeresés nagyságrendekkel könnyebb – főleg akkor, ha radarunk is van –, ezáltal az etetés egyszerűbb, gyorsabb és pontosabb, s a fárasztáskor a halat gyors

rendelkeznek, és elég könnyűek ahhoz, hogy a bottal megakasztott halhoz tudjuk húzni magunkat. A gumicsónakba emelve a hal sem veri össze magát. A komolyabb, felfújható csónakokban már feltűnik a fenékmerevítő lemez, és nyugodtan használhatjuk elárasztott tuskókban, fák közt, nem fogják felsérteni azt. A hagyományos gumicsónakok is védhetőek egy merevebb biztonsági huzat felszerelésével.

A veszélyesebb terepre inkább a műanyag és az üvegszál anyagú hajók valók. Ezek hátfalára könnyen illeszthetők a motorok és a halradar is.

Csónakunkat úgy helyezük el, hogy lehetőleg a két bedobott bot közt legyen kikötve, s a bevágás után a görbülő bottal kezünkben könnyen be tudunk szállni. A rod-podtól jobbra vagy balra elhelyezett csónakkal az a baj, hogyha a csónakkal ellentétes oldali botra van kapásunk, a bottal át kell bújni, vagy azt át kell emelni a másik bot zsinórján, s ez, pl. sötétben nem a legkönnyebb feladat.

Hajónkhoz szerezzünk egy lábpumpát is, mert tüdővel felfújni azt – már többször megtettem – nem könnyű, bizony lila karikák fognak táncolni előttünk.

A csónakok téli tárolásánál vigyázzunk, mert nemigen bírják a 0 C° fok alatti hőmérsékletet, s könnyen betörhet, megrepedhet anyaguk.

Soha ne hagyjunk a gumicsónak aljában szét-szórva etetőanyagot, bojlikat. A vízparton mindenütt jelen lévő egerek, patkányok – Francia- és Olaszországban a nutria is – belemásznak a csónakba a potyakajáért, s szempillantás alatt kirághatják azt!

Akik most szeretnének be csónakot, a következőket ajánlanám:

Zodiac, Fish Hunter, Yamaha mind 2,3, 2,5 és 2,8 méter hosszban és lehetőleg valamilyen természetes színben.

N.P.

KLIKK IDE!

YouTube

Csaligyártó felkészülése csapatalkozóra

NAVIGATOR

Márnára várva...

Elment az uszály. A víz még sokáig álmosító lötyögéssel mosta a partszéli köveket a lábam előtt. A hullámok okozta monoton, ismétlődő hangok a bóbiskolásig nyugtatták idegeimet. Félig leereszkedett szempilláim alól lomhán néztem az ég felé mutató botom spiccét. Tehettem. A horogra tűzött gilisztára érdeklődő még nem jelentkezett, a botvég lanyha elmozdulásait a sodró folyó játéka okozta.

Bár a fenekezőhorgászat nem az én világom, de alkalmaslag jól esik leülni a mozdulatlan botnyél mellé. Lehet nézelődni és merengeni a világ és saját dolgaim felett. És az sem mellékes, hogy a márna gyakran messze van a parttól, úszós szerelékkel nem elérhető. Ilyenkor elő kell venni egy 3-3,5 m hosszú erős, de érzékeny spiccű botot, 50 gramm körüli ólmot a laposabb fajtából és egy erős horgot. Jelen esetben ez a puritán szerelék a leghatékonyabb, ha nagy adag türelemmel párosul.

A rohanó, 3-4 méter mélységű víz a márnák kedvelt tartózkodási helye. Edzettségét, a fásasztáznál tapasztalt erőteljes védekezését ebből a közegből meríti. A

folyamatos tréningnek a tél vet véget, mert ekkor (a többi halfajhoz hasonlóan) ő is a mély, langós, limányos gödröket keresi fel, itt húzza meg magát a hideg hónapokban. Hajlamosak vagyunk emberi tulajdonságokkal felruházni a környezetünkben lévő élőlényeket. Ebből a megközelítésből a márnát leginkább a kreatív kifejezéssel tudnám felcímkézni. Bizonyos távolságból nézve meglehetősen fura ez az egész ügy. Mert itt van ez a bajszos, nyúlánk testű vízi élőlény. Mit sem tudva a vízfelszín felett zajló dolgokról (hát nem irigylésre méltó?), éli minden napjait, csipegeti a folyó medréből a táplálékát, szaporodik, ha eljön az ideje, telet néhány hónapot, azután kezdi az egészet előlről. Eközben gyakran, modern technológiával állítják elő a botokat, orsókat, horgokat stb..., amely eszközök az emberi fondorlat termékei és azt a célt szolgálják, hogy becsapjuk ökelmét és a mi - számára végzetes - világunkba ráncigáljuk a saját éltető eleméből.

Ezek a sorok talán úgy hatnak, mint egy védőbeszéd a márnák ügyében és egy szélsőséges gondolkodású „zöld” természetvédő talán vállon is veregetne. Pedig ha tudná, hogy én is az általa „barbárnak” tartott

halfogási kényszert hordozom magamban és imént pusztán az emberi agy játékos szüleményét vettem papírra. De jó lenne, ha ez a barbárság lenne a legnagyobb széles e világban! Esetemben ez a következőt jelenti: horogszúrás a hal szájába, (ami pártatlan szakemberek véleménye szerint nem erősebb fájdalom érzet, mint az injekciós tű szúrása) maximum két perc időtartam, amíg a levegőn van (horog kiszabadítás, mérlegelés) utána kíméletes visszahelyezés a vízbe.

Hoppá! Határozott ütés a bot spiccén. A következő pillanatban már a bot is indul a víz felé. Kezem, természet adta hosszán túlnőve nyújtózkodik a botvég után, majd erőszakosan megragadja azt, mielőtt az ágasról a vízbe borulna. Egyenletes, szívós ellenállást közvetít a nyél és a 0,22 mm-es zsinór. Pumpálok, pumpálok és rövid idő múlva, itt cikázik előttem. Még mindig van benne erő, nem adja meg magát. Pedig késő már minden kísérlet, ezt a csatát elvesztette.

A kiemelést követően a merítőhálóban még mindig csapkod, holott ennek sok értelme nincsen, persze ő ezt nem tudja, hajtja a menekülési kényszer. Bő másfél kilósra saccolom, nincs kedvem a kézi mérleget elővenni, inkább ujjaimmal végig simítom bajuszkáit, majd visszahelyezem a folyóba. Hálátlan egy jószág, nem hagyja nézegetni magát, azon nyomban eltűnik a szemem elől, a meder felé véve az irányt. Még egyszer bevetem horgomat, bár nem remélem, hogy folytatá-

sa lesz a halfogásnak, márnára. A természet egyébként sem egy filmsorozat, hogy minden kedden este nyolc órakor ugyanott, ugyanaz fogható. A szerény horgászunk sokkal több öröm adatik, mert ismeri, és tiszteletben tartja a folyót ezt az öreg barátot, amely partján régen kihalt generációk tanulták a halfogás mesterségét és közben néhány óra erejéig maguk mögött hagyták a hétköznapi bújást, bánatát.

Rongyos, szürke felhők gyűlnek fölém, csípős szelet gerjesztenek, hamarosan hideg esőcseppek koppannak fejemen, maradni nincs értelme, bevontatom horgomat, a csali érintetlen, elég volt mára, befejeztem.

Hegy-

önök írták

CSOMAG AJÁNLAT

Együtt jobban megéri!

AQUAHUNT

Pontyos arany szabályok

pontyhorgászat

*Az optimális horgász hely
kiválasztása, fontos szempont*

Gyorsuló életünkben hálát adhatunk a Mindenhatónak, hogy éves szinten néhány alkalommal sikerül meglógnunk a kötelességek elől és szenvedélyünknek, a bojlisorgászatnak, hódolhatunk. A túlzott eredmény orientáltság háttérbe szoríthatja ugyan az önfelelt szórakozást, de be kell valani: nem árt, ha eredményekben bővelkedik a rég tervezett akció, és nem csak a természet szépsége nyújt felejthetetlen élményt a ki kapcsolódás alatt.

A költségeket sem kímélő expedíció végkimenetele mégis sokszor már a tervezés idején megpecsételődhet. Kellő tapasztalatokkal felvértezve és komoly halbőség esetén is bebetlizhet az ember és ennek okait vég nélkül sorolhatnám, mégis inkább nézzük azt, mit tegyünk, ha csak ritkán jutunk a vízpartra, nem igazán vagyunk hozzáértők a bojlizás terén, és néhanem halat is szeretnénk fogni a szabadság ideje alatt. Ugyan sok kritika éri az intenzíven telepített és horgászott nagyhalas vizeket, mégis leginkább ezek kecsegtetnek könnyebben elérhető és valószínűbb fogással. Tehát a tervezéskor vegyük számba az ilyen tavakat és a várható po-

Keressük a medertöréseket, természetes és mesterséges búvóhelyeket

www.meusbaitshu

KLIKK IDE!

Számtalan pontyot fogtam már a sémák segítségével

zítívumokat. Természetesen, ha időnk mint a tenger és több kudarc is beleférhet az éves ütemtervbe, bátran elhagyhatjuk a járt utat 1-2 ismeretlen területen megfogható kapitális példány kedvéért.

Amennyiben eldöntöttük hová utazunk érdemes informálódni a helyi adottságokkal kapcsolatban és lehetőség szerint olyan horgászhelyet foglalni, ahol az évszak ill. időszak halat feltételez.

Ha a helyfoglalás nem megoldható időzítsük az indulást a hét elejére, így talán nagyobb választási lehetőség adódik. Helyesen csak akkor dönthetünk, ha némi elképzelésünk van a halak életmódjáról, vonulási és táplálkozási szokásairól, valamint a megválasztott vízterület mederszoványairól stb. Felesleges hűhónak tűnik az egész, ha fogalmunk sincs a dolgok mértékéről, így ez esetben támaszkodjunk a tógazda vagy helyi horgászok elmondásaira, és tanácsaik alapján verjünk tábor. Néhány aranyszabály azért létezik a csak sémákban gondolkodók számára is és ezek közül a következőket elengedhetetlenül fontosnak tartok.

Víz hőmérséklet: az őszi lehűt vízben a veremelő hely közelében húzódik az állomány és a tavaszi felmelegedésig el sem hagyja azt.

Szaporodás: ivási időszakban a sekély, gyorsabban felmelegedő és partszéli vizek a nyerő pályák.

Mélyvízi oxigénhiány: rekkenő hőségben gyakori a nem megfelelő, oldott oxigénszint, amely legin-

kább a nagyobb vízmélységeknél fordul elő.

Haltartók: medertörések, természetes és mesterséges búvóhelyek eleve feltételezik a halak jelenlétét.

Iszap: ha nem „gázolaj” jellegű sok természetes táplálékot tartalmaz és ráetetve, sokáig ott tartja a turkáló vendéget.

Vándorkagyló: teljes értékű, természetes tápláléka a kapitális példányoknak. A kagylótelepeket rendszeresen látogatják a pontyok.

Árulkodó jelek: a túrás és fordulás, a megriasztáskor látható pörsenés kifejezése legutóbbi versenyünkön is sokat segített az etetési hely kiválasztásában.

Ha abszolút magunkra vagyunk utalva, vegyük a mélységmérőt (ólom és zsinór, esetleg karó) és harkályként kopogtasuk végig a terepet. Ahol csónakot nem használhatunk érdemes úszó segítségével tapogatózni vagy az úszóhoz hasonló markert használni. Ugyan a csónakos megoldás nagyobb távolságban is működik mégis mindkét módszerrel tökéletes képet kapunk a fenékről. A radarok használatát előnyösnek tartom, de nem ritkán el-

Ne horgásszunk kettő vagy több szereléssel egy etetésre!

terelik figyelmünket a lényegről különböző méretű halcskák segítségével nem is beszélve a magas áraikról. Ne dőlünk be a csábításnak, kizárólag csak az aljzatot figyeljük.

Számtalan pontyot fogtam már a sémák segítségével, de a radarképernyőn felbukkanó jószágok még

nem jelentettek fogást a számomra. A felsorolt tényezők figyelembevételével már nagyobb eséllyel kezdődhet a bevetés, azonban érdemes elkerülni egy igen gyakori hibát. Ne horgásszunk kettő vagy több szereléssel egy etetésre! Lehetőség szerint plusz etetéseket is érdemes kialakítani a meghorgászható terület egészén, így rotációs rendszerben az egész megszondázható. Ez a vetésforgóhoz hasonló módszer ugyan fáradságos munkával jár, de ne feledjük az eredmény is dupla lehet. Kitűnik, hogy mindent figyelembe véve nem is túl egyszerű a dolog, de sokan csak ábrándoznak egy 10 kilogramm feletti példány elejtéséről, megdolgozni az élményért azonban nem igen szeretnének. Némi kreativitás és odafigyelés nagymértékben növeli a hatékonyságot és nem utolsó sorban időt és pénzt is megtakarít.

Nem vagyok a sok botos horgászat híve. 2 bot és 1-1 horog segítségével horgászom (még ha a helyi horgászrend többre is ad lehetőséget), de nem ülök egyhelyben, ha nem jelentkezik kapás, folyamatosan keresem a jó helyet és megfelelő módszert.

Horvát-

Alakítsunk ki plusz etetéseket, lehet az adja a halat

DNS BAITs

természetesen egyedül

CHILI PEACH

A Chili Peach párolt bojlit egy igazi nagyhalas szénhidrátos beltartalmú csali, mely nem tartalmaz hallisztet.

Bizonyos időszakokban, de legfőképpen nyáron vizeinkben bődületes mennyiségű természetes táplálék található meg a halak számára, mint például rovarok, tubifex, szúnyoglárva, planktonok, vízibolha, apró rákok, kagylók, csigák stb... Ezen élőlények is ilyenkor szaporodnak, ezért túlteng a táplálék a vízben. Nehéz vagy egy-

általán nem bírjuk ilyen időszakban táplálkozásra bírni a halakat hasonló felépítésű, íz világú csalikkal. Hiába olyan fogós tavasszal, ilyenkor már nem, vagy csak alig értékelik ilyen irányzatú csalijainkat a célhalak, mert már nincs szükségük további fehérje forrásra. A növényi őrleményekből készült csalink, bojlink tud ilyen időszakokban eredményes lenni.

A Chili Peach azaz Csili Barack hallisztmentes bojlinkat kifejezetten az ilyen időszakokra fejlesztettük ki, és ezen időszakokra ajánljuk elsősorban. A benne levő cukrok, és növényi összetevők megfelelő tápanyagforrást biztosítanak a halak számára, amit ekkor ebben az időszakban eredményesebben tudunk használni. Keményített állaga miatt az apró halak nem tudják faragni. A hozzáadott csípős Csili paprika őrlemény is segíti

távol tartani a falánk apró halakat ezen felül egy kellemes színt, és fűszeres háttérrel biztosít a csalinak. Összetételét tekintve, gondos odafigyeléssel válogatott minőségi növényi alapanyagokból áll össze ez a remek csali, melyhez a Feedstimulans étvágy-fokozóját adtuk.

Hosszabb horgásztúrákhoz ajánljuk a Chili Peach párolt bojlit. Elérhető kínálatunkban 24 mm, és 30 mm-es változatban.

Köszönjük a bizalmat!

**KLIKK
IDE!**

Raktárról azonnal
elérhető!

DRENNAN
CSÚZLIK

www.azfishing.hu

